

UNA CARÍCIA PER A LA MEVA MARE

Tothom estava observant intensament el que passaria a continuació de la meva intervenció en aquell mundial d'hoquei, organitzat a Berlín aquell estiu de 2014. Jo representava, juntament amb el meu equip, la selecció espanyola, amb la qual havia arribat a la final. Aquesta va ser intensa; el meu equip competia contra la selecció de seleccions: Argentina! El resultat final fou de 1 a 1 i vam haver d'anar a la tanda de penals. Espanya anava per darrere a un penal i a mi em va tocar llançar el definitiu: si marcava, Espanya seria la guanyadora; però si fallava, ho seria Argentina.

Els batecs del meu cor eren molt més veloços del normal, com si estigués esprintant. En realitat, estava acariciant la bola amb l'estic i col·locant-la en el punt assenyalat per estar preparat per llançar aquell penal tan definitiu. No sé per què, però en aquell moment vaig recordar que feia just un any que la meva mare havia mort. Vaig recordar exactament com el meu pare li va acaronar suament la galta amb el dit índex abans de besar-la i dir-li adéu. La meva mare tornava amb el seu cotxe una nit gelada d'hivern de la redacció del diari. Segur que mentre conduïa estava escoltant la cançó *Time of my life*. Li encantava aquesta cançó perquè s'havia enamorat del pare mentre la ballaven en una discoteca. *He tingut moments de la meva vida... Jo mai m'he sentit així abans...* Sempre deia que el pare era més guapo que el mateix protagonista de la pel·lícula, en Patrick Swayze. Exagerava, és clar! Tenia un somriure preciós. Com un cop que vam anar d'excursió els tres junts i vam riure molt perquè va començar a ploure a bots i barrals mentre fèiem un pícnic: el cabell de la mare es va arrissar tant que semblava una altra dona. En els meus llargs entrenaments, es passava les hores llegint novel·les, asseguda a la graderia del pavelló. De tant en tant, aixecava la vista i em somreïa. Tenia molt fred, però ella somreïa. També m'ajudava a estudiar: quan tenia exàmens, em demanava la lliçó; a vegades, fins

7

i tot quedava adormida al meu llit, amb els meus apunts a la mà. Però aquella nit d'hivern que tornava de treballar, el pare li va trucar per saber quant tardaria. Quan va agafar el mòbil es va despistar i va xocar desgraciadament contra un altre cotxe. Va estar dues setmanes en coma a l'hospital. Al final, es va deixar anar i va pujar al cel.

Tot el públic del pavelló em mirava atentament. Vaig decidir colpejar la bola de pala. Vaig aixecar la mà esquerra, vaig flexionar el braç dret i vaig agafar velocitat amb l'esquerra. La pilota va colpejar en l'estic i va acaronar el pal esquerre, com ho havia fet el pare a la mare abans de morir. La pilota va entrar ràpidament a la porteria. Abans que tots els meus companys vinguessin cap a mi, li vaig dedicar el gol tot mirant al cel.

Cesc Maideu Capdevila

13 anys

2n ESO

Escola Vedruna

Ripoll

Grup C